

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Богомолова Григорія Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 6, абзацу першого пункту 7, пункту 11, абзацу першого пункту 13, абзацу першого пункту 17, абзацу третього пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ

Київ
23 березня 2023 року
№ 37-3(II)/2023

Справа № 3-42/2023(89/23)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання, доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,
Мойсик Володимир Романович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Богомолова Григорія Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 6, абзацу першого пункту 7, пункту 11, абзацу першого пункту 13, абзацу першого пункту 17, абзацу третього пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 42, ст. 238).

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Богомолів Григорій Юрійович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити пункт 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ (далі – Закон) на відповідність частині другій статті 3, частині другій статті 6, частині першій статті 8, частині другій статті 19, частинам першій, другій, шостій статті 43, пункту 3 частини першої, частині другій статті 85 Конституції України; абзац перший пункту 7, пункт 11, абзац перший пункту 13, абзац перший пункту 17, абзац третій пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону – на відповідність частині першій статті 8, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій, шостій статті 43, частині першій статті 60, частині першій статті 68, частині другій статті 131¹ Конституції України.

Автор клопотання стверджує, що внаслідок ухвалення Закону порушено „гарантії захисту від незаконного звільнення“, не дотримано вимог Конституції України „щодо створення державою умов для повного здійснення <...> права на працю, коли звільнення працівника відбувається всупереч його бажанню“.

Обґрунтовуючи твердження щодо невідповідності Конституції України оспорюваних приписів Закону, суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на Конституцію України, рішення Конституційного Суду України, рішення Європейського суду з прав людини, Конвенцію Міжнародної організації праці № 158 про припинення трудових відносин з ініціативи роботодавців 1982 року, Закон, Кодекс законів про працю України, Закон України „Про прокуратуру“, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

Богомолов Г.Ю. працював із 2005 року в органах прокуратури, з 15 грудня 2015 року був призначений на посаду прокурора Іллічівської місцевої прокуратури Одеської області, 10 жовтня 2019 року подав заяву про переведення на посаду прокурора в окружній прокуратурі та намір пройти атестацію.

Згідно з додатком № 2 до протоколу № 2 засідання Третьої кадрової комісії обласних прокуратур з атестації прокурорів місцевих прокуратур, військових прокуратур гарнізонів (на правах місцевих) Офісу Генерального прокурора (далі – кадрова комісія) від 15 жовтня 2020 року Богомолов Г.Ю. не склав іспиту, оскільки не набрав достатньої кількості балів. Кадрова комісія ухвалила рішення від 19 листопада 2020 року № 18 (далі – Рішення) про неуспішне проходження Богомоловим Г.Ю. атестації за результатами складання іспиту.

Наказом від 23 грудня 2020 року № 304бк (далі – Наказ) в.о. прокурора Одеської області на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України „Про прокуратуру“ звільнив Богомолова Г.Ю. з посади прокурора Іллічівської місцевої прокуратури Одеської області та органів прокуратури з 30 грудня 2020 року. Наказ видано на підставі Рішення.

Богомолов Г.Ю., вважаючи Наказ і Рішення протиправними, звернувся до Одеського окружного адміністративного суду з позовом до Офісу Генерального прокурора та Одеської обласної прокуратури, у якому просив суд: визнати протиправними та скасувати Наказ і Рішення; поновити його на посаді прокурора Іллічівської місцевої прокуратури Одеської області та в органах прокуратури з 30 грудня 2020 року; стягнути з Одеської обласної прокуратури на його користь середній заробіток за весь час вимушеного прогулу з 31 грудня 2020 року.

Одеський окружний адміністративний суд рішенням від 4 жовтня 2021 року в задоволенні адміністративного позову Богомолова Г.Ю. відмовив.

П'ятий апеляційний адміністративний суд постановою від 16 лютого 2022 року апеляційну скаргу Богомолова Г.Ю. задовольнив, рішення Одеського адміністративного суду від 4 жовтня 2021 року скасував.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду постановою від 17 листопада 2022 року постанову П'ятого апеляційного адміністративного суду від 16 лютого 2022 року скасувала, а рішення Одеського окружного адміністративного суду від 4 жовтня 2021 року залишила в силі.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного

провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта статті 77).

3.2. З аналізу конституційної скарги вбачається, що Богомолів Г.Ю. просить перевірити на конституційність пункт 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону. Конституційний Суд України Рішенням від 1 березня 2023 року № 1-р(П)/2023 визнав цей припис Закону неконституційним.

Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині відповідно до пункту 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

3.3. Богомолів Г.Ю. стверджує про невідповідність Конституції України абзацу першого пункту 7, пункту 11, абзацу першого пункту 13, абзацу першого пункту 17, абзацу третього пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону.

На виконання пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Богомолів Г.Ю. мав обґрунтувати твердження щодо неконституційності кожного з оспорюваних приписів Закону із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на його думку, зазнало порушення внаслідок застосування цих приписів.

У конституційній скарзі натомість ідеться про неконституційність Закону в цілому та окремого припису Закону, проте не зазначено, якого саме.

Богомолів Г.Ю. цитує Конституцію України, рішення Конституційного Суду України, рішення Європейського суду з прав людини, окремі приписи Закону та Закону України „Про прокуратуру“, однак таке цитування не є достатнім обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу в частині клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) абзацу першого пункту 7, пункту 11, абзацу першого пункту 13, абзацу першого пункту 17, абзацу третього пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Богомолова Григорія Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ на підставі пункту 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги; абзацу першого пункту 7, пункту 11, абзацу першого пункту 13, абзацу першого пункту 17, абзацу третього пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів

прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третньої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**